ja hind terwetes rublades tähtedega üles tähendatud olema. Pakkisid, mille hind üle 5000 rubla kannab, ei wõeta posti peal mitte wastu.

Rahakirjade eest, mille juures „Денежное на ..... руб.“ adressi peale tuleb kirjutada, maksetakse: a) kaaluraha: 7 kop, loodi pealt omamaal ja 10 kop. loodi pealt wäljamaale, b) kinnitamise raha: kuni 600 rublani ½ kop. rubla pealt; 600—1600 rublani ¼ kop. rubla pealt ja weel 1 rbl. 50 kop. lisamaksu; üle 1600 rbl. ½ kop. rubla pealt ja weel 3 rbl. 50 kop. lisamaksu. Peale selle on weel 7 kop. omamaa- ja 10 kop. wäljamaa kirja kinnitamise eest maksta.

Waikraha wõib kirja sees saata kuni 9¾ kop., hõberaha kuni 4 hõberubla ja 95 kop., ja kuldraha kunni 30 rubla; raha peab aga nõnda paberi sisse pandud olema, et ta liikuda ei anna. Kadumaminemise korral maksab kroonu kwitungi ettenäitamise peale täie summa wälja.

Telegrammid. Telegrahwi sõnumite maks on kahesugune: a) põhjustaks, b) maks iga sõna eest. Põhjustaks terwei Wenemaal on 15 kop. Maks iga üksiku sõna eest on 1) linnades 1 kop. 2) igasse Europa-Wenemaa kohta, Soomemaale ja Kaukasiasse 5 kop. 3) Asia-Wenemaale 10 kop.

Stempelmargid. 60-ne kopikaline stempelmark tuleb panna: wolikirjade, sündimise-, ristimise-, laulatuse- ja surnutähtede peale, sis ka palwe- ja kaebtusekirjade peale igasse kohtusse. Wastuse tarwis tuleb weel teine mark à 60 kop. palwekirjale juurde panna.

Kwitungide peale, mis üle 5 rbl. lähewad, on 5 kopikaline stempelmark panna, millest kwiteerija oma nime läbi kirjutab.

85 tuhat dollarit.

Toomas Smitson oli oma sündimise poolest Põhja-Ameerika ühendatud riikide kodanik ja ühe kõige suurema masina-wabriku ärijuhataja Nju-Jorkis.

Poisikese põlwes oli ta Anderson Brothers'i wabrikusse astunud ja seal aste astmelt tõusnud, kunni ta äri juhatajaks sai; ta ei olnud weel 24 aastat wana, kui ta juba nimetatud ammeti peale sai. Tema oli selle määratu suure äri hing. Toomas Smitson oli sirge, suure kaswuga mees, roosipuna palgel ja sinised silmad; ta lõuahabe oli alati aetud. Tema oli anderikas ja auusameeleline, ja see oligi, millepärast Anderson Brothers teda armastas ja usaldas, ja ilma temata ei wõetud midagi selles ülisuures äris ette. See oli seda imelikum, et Smitson nii noor oli, ja kõigsugu masinate walmistamine ei olegi nii kerge, sest enam kui 2000 töölist oli Anderson Brothers'i wabrikutes töös.

Ühel laupäewa hommikul — Toomas Smitson oli terwe öö nädali lõpurehkunguide kallal tööd teinud — astus meie noor kangelane rehkunguga peremehe ette, kes, kui ta rehkunngi läbi oli waadanud, shekiraamatu kätte wõttis ja 85 tuhat dollarit Kentuki pangast wälja

kirjutas, sest otse nii palju tegi tööliste nädali palk wälja. Peremees käskis Smitsoni raha pangast ise ära tuua, sest toodaw summa oli suur. Toomas Smitson pistis sheki pauna ja läks minema. Sel ajal ei olnud weel hobuseraudteesid olemas ja kõik meie aja awarad sõitmise abinõuud uinusiwad weel oma ülesleidjate peaajus, sest jutustatud lood sündisiwad kõik enne 1860 aastat, — ja sellepärast sõitis T. Smitson omnibusega.

II.

Kui Toomas Smitson pangas sheki oli ette näidanud, loeti temale 85 tuhat dollarit laua peale, mida tema pühalikult pauna pani ja jälle omnibusega wabriku juure tihutas. Raha pakk oli kaunis paks.

Omnibuse peal istudes pani Smitson käed pauna peale ja, et ta öö otsa oli rehkendanud, uni kippus kangeste peale. Tema silmad läksiwad kinni ja kui wanger kuhugi wastu põrkas, löi ta silmad jälle lahti ja see tukkumine kestis nii kaua, kunni ta wiimaks täiesti magama jäi. Meie ärijuhataja istus ühe paksu turunaise ja ühe herra wahel, kes hoolega suurt ajalehte luges. . . .

Ätiselt kange põrutamine, sest wanger lükkas wastu maja nurka, ja Smitson löi silmad lahti. Ta kiljatas ja wandesõna libises üle huulte. Surmakahwatus palgel, tõstis ta omad käed üles, sest rahapakk tema põlwedelt oli kadunud! Keegi oli häbemata kombel raha ära warastanud. Kõik prantsumine ja wihastamine oli ilmaaegu. . . . Reisijad oliwad juba ammugi wankrist ära läinud ja konduktor, kes Smitsoni meeleheitmist nägi, ei teadnud kõige wähemat ütelda, mil kombel wargus oli korda saadetud. Kui hull tormas Smitson oma peremehe juure ja jutustas temale oma õnnetust. Anderson waatas oma ärijuhataja peale ja tema otsaesine läks kortsu. Muud märki ei olnud temast näha. „Oh!“ — ütles ta natukese aja pärast aeglaselt. „Osaw waras . . . . politseile tarwis teada anda. Annan sennaks teise sheki.“

Ilma näo muutmata tõmbas Anderson shekiraamatu taskust ja kirjutas ühe lehe peale ja ütles oma ärijuhatajale: „Kui raha üles ei leita, siis läheb see summa teie rehkunngi peale!“ Õnnetu Smitson ehmatas ära, kui ta kuulis, mil wiisil asja õiendada tahetakse. Ilma sõna lausumata wankus ta oma peremehe kontorist wälja.

85 tuhat dollarit!! Warandus, mida ta ehk omal terwel elueal suutis kokku korjata, oli juba ette kinni